

הו מאמא
תערוכה במוזיאון רמת-גן,
1997

(מתוך מאמר של הדרה שפלן-קצב, יהודית מצקל)

עבודות הנייר של **דרורה דקל** רוקמות מיתולוגיה פרטית וכמוסה. הן פועלות על המתח שבין הנגלה לנסתר, בין רשות הרבים לרשות היחיד, בין טקסט לדימוי אישי, אגדה ומציאות, דקורציה ומוסר. העבודות מעלות שכבות של חוויות ילדות שקועות, חקוקות, הזויות, מגששות רק עתה את דרכן אל האור. בעבודה, **ציפור אחת שרה אבל לא את השיר שלה**, הטקסט ממסגר שמלת קרינולינה רקומה, הוא סוגר משלושה צדדים על פנטזיית ילדות, אך מותיר פתח בקצה העליון. **ילדה רעה** הוא שם עבודה נוספת, אך גם מסר ברור מאם לבתה, והוא נירשם כמנטרה חוזרת ונשנית בגוף העבודה. מתחתיה מופיע דימוי רפטטיבי של כפה אדומה. הבת, אינה מסוגלת למרוד באם, בורחת אל מחוזות הפנטזיה, האגדה והצבע. אל דימוי "כפה אדומה" מחובר מעשה רקמה צבעוני, דקורטיבי ופשוט במראהו כהתרסה לדחיית האם את הקישוטיות והצבע.

